

Tomica Bajsic
(1968)

TRPLJENJE LAVA
(Strpljenje lava nije kamen)

Ponekad zaista mrzim sve to
Što se pretenciozno naziva poezijom.
A naročito mrzim kad se rečenica

Razlama u novu strofu i započinje
Velikim slovom gdje uopće ne treba.
I mislim hoće li biti više pjesnički ako

Je prelomim na mjestu gdje će gramatiku stvarno
Zaboljeti i opet ponovim isto, sad zbog pravopisa.
I druge bi norme trebalo mučiti nečim neiskazivim
Što je nemoguće i imenovati. Pa recimo onda da je lav.

Možda ima veze sa strahom da će se neka djevojčica
Utopiti u nekom zaleđenom jezeru i neće isplivati
I autohtoni Viking nad tom će činjenicom biti nemoćan.

Možda ima veze sa strahom učiteljice da je se pogrešno ne shvati
Nakon što je jebениh dvadeset godina vježbala suprotno

Kao da bih ja tebe ikada molila za nešto što se već nije dogodilo
I kao da bih ja ikada napisala u stihu da lav nije
Plemenita životinja i da je glupo poštovati ga

Kad je ne zauzimati strane osim svoje meni sasvim dovoljno
Za poštovanje. Drugo je što se od toga obično ne osjećam
Nimalo dobro.

Tatjana Gromača
(1971)

IMA TIH MARIKA
(*Marika Ljulj*)

uopće ne znam, tatjana,
kako da ti velim, a da odmah ne kreneš i sama
glavom prema tim svojim šljivama
ali ta tvoja marika
mada u antologijama
uopće ti nije ni toliko jedinstvena ni posebna

i moja prva susjeda baš ista takva potpuno jednaka
i živi sama i bijele guske i kukuruz ista crvena pregača
i smije se i plače sva blatnjava

znaš kako je
selu zabava

iza zavjese i ja je gledam s prozora

u zadnje vrijeme sve rjeđe glasno ti rida
sve češće besciljno šeće među tim svojim guskama
i govori im glasno
prava luđakinja
uzalud ste i lijepe i blatne i krvave
kad niste stvarne da ste i poklane tko bi lud
plakao za vama

Darija Žilić
(1972)

U TRAGANJU ZA TRAGOVIMA STOPA
(*Pleši, Modesty, pleši*)

U času kad ljubav tvojega života
Spusti se na tebe mišlju (riječju, djelom),
Iščezava sav svijet, njegova strahota,
I plešeš od sreće cijelim svojim tijelom.

Dok se za van spremaš, kud gaziš, ne paziš;
Zakopčavaš grudnjak, a onda i halter
Polusvjesna da je sve na tvojoj stazi
Klizavo i mokro – kao bačen malter.

I plešeš. I plešeš. A vrijeme (il' drugo?)
Odrađuje svoje: podloga je tvrđa
I jasnije sve to primjećuješ s tugom
Da zglobove tvoje nagriza već hrđa.

Al' kad prođe sve, otisnute stope
Korake će pamtit – ko da plešeš... opet...

ZAVOĐENJE ZEUSA

(*Tko si?*)

U koji ću danas oblik da se stvorim,
Da privučem boga, da probudim mu strast?
Pod oblakom kiše zlatne da l' da gorim
Il' ću bit Europa da bik mi čini čast?

Labuda da pustim među bijela bedra
Da me ključne kljunom ili mazi perom?
Ili ću ko sestra i žena mu jedra
Primiti ga vedra, stvoriti se Herom?

Hoću l' bit Alkmene, Heraklova mati,
Preljepa smrtnica što se bogu svidje?
Ili možda Reja što sa zmijom pati
U grijehu što svijet ga dotada ne vidje?

Leta neću biti. Bit ću Mnemozina.
Da me pamtiš, to će biti ti sudbina.

Kristijan Novak
(1979)

ZAŠTO ĐONOM
(Ciganin, ali najljepši)

Ciganin si, upola mlađi,
I zajedno smo strašna slika.
Al' najljepši si, od svih slađi,
Kad ljubiš strašću očajnika.

Utoneš li mi u crnilo,
Tad idem na te grubo, đonom.
Ako i ne znam što je bilo,
Ismijavam te zlobnim tonom

I da te dignem (a to žudim),
Uvrede srićem, ružne, gadne,
Samo da inat tim ti budim
Da mi i dublje ne propadneš –

Patit ću više nego patiš,
Odeš li a da se ne vratiš.

Franjo Nagulov
(1983)

LEKCIJA O ČVRSTOJ FORMI *(Lekcija iz teorije književnosti)*

Ako mi u pjesmi odmjeravaš grudi,
Neću automatski na te biti kivna:
Autoironičan i duhovit budi
I vidjet ćeš stvarno da sam kreativna

Kada tvoju pjesmu pretvorim u metu
Ili mračni objekt gdje se želje kote
Pa ti repliciram – i to u sonetu –
To je sve što trebam uime ljepote.

A ako još želiš da pričamo dalje,
Ne moraš ni reći, samo muški zini
I znat ću već koje zamišljaš detalje,
No ako baš hoćeš i te (o vagini),

Ti slobodno pitaj... da ja sad ne dužim...
Uvjet je da znadeš – čemu jezik služi.

TEK DA SE ZNA
(*Odbijenica*)

s prošlogodišnjega interlibera
donijela sam
između ostaloga
knjižicu poezije franje nagulova
današnjega/jučerašnjega slavljenika
nažalost
nije
tanja
tanja je
epohalno-prijelomna
i bilo bi fenomenalno
nabaviti je za desetak kuna

osuđena tek na ovu
manje epohalnu
listam bez većega interesa
do neoznačene stranice broj 55
na kojoj se lirski subjekt
(franjo n.)
pomalo nejasno
obraća staroj erotici
koju (on, subjekt, franjo n.)
ne bi za ženu jer da nema zube
a takve da ni na vjenčanju nisu lijepe

moleći je ipak za dopuštenje
da legne kraj nje
i da uz njeno
o d t e k s t a t i j e l o
grije srce i bubrege
i ja mislim
bolesno
gle ipak i ovdje trag tanje
bit će TANJA PRVA JUTARNJA BEZUBA
i nedostaje još da joj i ja
nakon seksa
a prije spavanja
napišem nešto nalik na pjesmu
tek da se
ako ništa
kao i svakoga dana zna
u koje točno vrijeme TANJA
iz sfere POETSKE JAVE
konačno prelazi u TANJU iz SNA

Sven Adam Ewin

(Nepoznato)

LAJKOVI PLJUŠTE POPUT KIŠE

(*SAE, tko je to?*)

Stale su hvale. I lajkanje.
Čekaj, zar Svenu to ne smeta?
Ne, sad je vrijeme za pitanje
Njegovoga identiteta.

Čak i onaj u poeziji
Bez osnovnoga kriterija,
Snalazi se u materiji
Tajne i toga Misterija.

Jedinstvo smisla i zvučanja
Ništa je nego puka sjena
Prema pitanju svih pitanja:
– Je li Sven ipak možda žena?

Lajkovi pljušte poput kiše,
Dugo ih nije bilo više.

ČITANJE POEME

(*Preobrazba*)

Uz težinu znanja jedine na svijetu
Čitam tvoje slutnje kako ću ti doći:
S iglom ću u tijelu ustrajat u letu,
Čudom poznat leptir usred crne noći.

Ili kao mače kad se riješi straha
Pa uz tebe želi da se malo mazi.
Ili možda nježna antilopa plaha
Zalutavši sjela, tu, na tvojoj stazi.

Buduća sam (i ja). Vatra sam. I voda.
Zrno žita s ruke Velikog Sijača
Što klije pod kapom nebeskoga svoda.
I kamen – išaran – suzom našeg plača.

Pa dok žudim dodir (i više od prsta),
Uopće ne sumnjam da smo – ista vrsta.

KAD JA BIRAM

(Pjesme ekstra klase)

Kad dadu mi da biram za se
(A žena sam, pa kako neću?),
Među pjesmama ekstra klase
Ja uvijek biram baš najveću.

Sad vulgarni će (malo zebem)
Tumačiti to mojim spolom,
Al' pustim li je svu u sebe
Da ispuni me slatkim bolom,

Da pritisne me u grudima,
I presiječe me kao mačem,
Pa vlast nada mnom punu ima,
Pa zbog nje drhtim ili plačem,

Još kraj ako je ko iz snova,
Ja želim opet – sve iznova.